



Nr. 36 z dnia 5. września 1944 r.

412610

Redaktor Serwisu Europejskiego B.B.C.

III

Londyn, 5.9.1944, godz. 15. 5.



Tempo postępów armii sprzymierzonych jest niemal takie, iż iż zważenia o wielkiej równowadze następują jedno po drugim. Niepodobna w ten sposób, śledzić za biegiem wypadków, tak dokładnie i rzetelnie, jakby to należało. Jedno jest pewne: Bitwa o zachodnią Europę została zakończona zwycięsko, natomiast bitwa o Niemcy zaczyna się. Armie nasze zajmują Belgię, Holandię, Luksemburg, następną zaś fazą będzie zajmowanie właściwego terytorium Rzeszy. Przed tym jednak możliwe jest że nastąpią takie okoliczności: Armie nasze powstrzymają tempo swych postępów dla konsolidacji osiągniętych już pozycji i dla reorganizacji zapobiegania. Jeśli nawet nastąpiłoby pewne zahamowanie postępów alianckich, Niemcy nie mieliby z tego żadnej korzyści. W czasie bowiem tej względnej przerwy Sprzymierzeni ściągnęliby artylerię ciężką, by rozpocząć bombardowanie ewentualnej niemieckiej linii obronnej na taką skalę, jakiej jeszcze świdrować nie widział. Możliwe jednak, że wstrzymanie operacji nie będzie. Stędy przyjdzie odrazu do ataku na linię Zygfryda. Linia ta jednakowoż budowana była z myślą obrony w roku 1939, dziś więc jest linią, pod względem technicznym, najzupełniej przestarzałą. Niemcy dla obrony jej potrzebowałiby co najmniej 2 razy tyle ludzi, ile posiadają. Militarnie mówiąc, dla obsadzenia linii Zygfryda, potrzebowałiby co najmniej 60-ciu doskonale uzbrojonych, zaś to co posiadają objąć można cyfrą 12-tu dywizji. Oczywiście, Hitler da jeszcze w obrębie Rzeszy około 750 tys. ludzi, ubranych w mundury, są jednak albo lekko ranni, albo rekonwalescenci kampanii rosyjskiej, wreszcie ludzie, którym niedawno dano broń do ręki. Co najmniej połowa z nich przyczyna już wiek wojskowy, tak, że z tych 750-ciu tysięcy co najwyżej 250 może być jako tako wojskowo użytych. Miał Hitler armię i to armię pierwszorzędą dla obrony linii Zygfryda, tę jednak poświęcił dla obrony baz swych "latających bomb". Resztki jej, które nie zostały otoczone na obszarze Le Havre, Le Mans, Compiègne i t.d., niszczy dziś lotnictwo Sprzymierzonych, tak, że mają małą nadzieję, by kiedykolwiek mogły osiągnąć granice Rzeszy. Zresztą zapotrzebowanie w ludziach nie ogranicza się u Niemców tylko do niknącego już frontu zachodniego. To samo tyczy się frontu rosyjskiego, w przygotowaniu jest olbrzymie uderzenie. Na półn. wsch. i półd. wsch. Niemcy rozporządzają następującymi siłami: w Norwegii i Danii, którą zresztą objęła, rozporządzają 20-ma dywizjami, w Jugosławii i Grecji tą samą ilością dywizji. Wszystkie te siły mogłyby, rzecz prosta, przerzucić tam, gdzie ich w chwili obecnej najbardziej potrzebują, na to jednak trzeba co najmniej miesiący, natomiast czas potrzebny do załatania luk na zachodzie liczy się nie w miesiącach, lecz w tygodniach, a nawet w dniach.

Sundermann - komentator - niemiecki - doradca, z pewnością za namową przywódców narodu niemieckiego, politykę całkowitego zniszczenia i całkowitej klęski dla Rosji z roku 1941. Tak, ale między Rosją z 1941, a Niemcami 1944 istnieje olbrzymia różnica. Armia czerwona w roku 1941 była w pełnym odrodzeniu, w tyle jednak za sobą posiadała olbrzymie rezerwy w ludziach i w sprzęcie, przede wszystkim zaś miała pełną wiarę i zaufanie do swego przywódcy. Niemcy zaś, cofając się w roku 1944, nie posiadają rezerw ani w ludziach, ani w sprzęcie, ani też w przestrzeni, którą operowali Rosjanie. Nie mają też sprzymierzeńca - podobnie jak Rosjanie również w postaci imperium Brytyjskiego. Niemcy więc, jako państwo i jako naród stoją dziś przed koniecznością powzięcia ostatecznego postanowienia: złożenia broni albo przed całkowitą klęską - tak, jak to uczynili ich przodkowie w 1918 r., albo też za przetrwania walki w 5 minut po 12-tej.

ooo000ooo

W tym celu... (The text is extremely faint and largely illegible, appearing to be a historical document or report.)

00000000

1941